

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

CONTÉ CD

MP3

El lladre del mocador verd

Teresa Artigas

col·lecció **VEUS** LECTURES

El lladre del mocador verd

Teresa Artigas

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrasa Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Teresa Artigas, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-266-2
Dipòsit legal: B.14.897-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

L'Eulàlia caminava de pressa pel carrer de la Princesa. S'havia adormit i ara li calia córrer si volia obrir la perruqueria a les nou en punt. En arribar al carrer de Montcada, va veure tres cotxes dels Mossos d'Esquadra aparcats davant del museu Picasso i molta gent al voltant. Va pensar que potser havien atropellat algú. Va dubtar entre anar a veure què passava o córrer per arribar puntual a la perruqueria. La curiositat va poder més que la pressa i es va dirigir cap al museu Picasso.

— Han robat uns quadres — va sentir que comentava un vianant.

— N'està segur? Però si aquest museu és ple de càmeres de seguretat i alarmes — va dir un altre.

— Ahir van inaugurar una exposició de dibuixos eròtics de Picasso; són de principi del segle xx. Em sembla que han robat un d'aquests dibuixos — va explicar un tercer.

Mentre escoltava els comentaris dels curiosos, l'Eulàlia va veure que un dels mossos d'esquadra que hi havia a la porta del museu era el Pau, un jove alt i atractiu que anava a tallar-se els cabells a la seva perruqueria. Decidida, s'hi va acostar i el va saludar.

— Bon dia, Pau.

El noi va somriure i li va picar l'ullet.

— Hola, princesa. Ja veus, avui tenim feina.

— Què ha passat?

— Hi ha hagut un robatori. S'han endut un dibuix de Picasso. Potser no és tan valuós com altres obres del pintor, però al mercat negre en pagaran força diners.

— De debò? I com ho han fet?

— Això és el que estem investigant. El més curiós és que el lladre ha deixat un mocador verd al lloc on penjava el dibuix.

— Un mocador verd? — la cara de l'Eulàlia era de sorpresa.

— Sí, és estrany.

— Pau, has de venir — va dir un noi amb l'uniforme dels Mossos d'Esquadra.

— De seguida vinc, Manel — es va girar cap a l'Eulàlia — . Bé, ja ho veus, la feina em reclama.

— Sí, jo també he de marxar. A la perruqueria m'esperen.

— Que tinguis un bon dia, Eulàlia.

— Adéu, Pau, fins aviat.

L'Eulàlia va seguir el seu camí cap al carrer dels Banys Vells, al Born, un barri que a l'edat mitjana tocava al mar i era el centre de l'activitat comercial de la ciutat. En aquella època es va omplir de palaus, cases i tallers d'artesans. Ara, però, d'aquella època només en queden alguns edificis nobles i els noms d'aquell laberint de carrers que, a finals del segle xx, els joves van convertir en una de les zones de moda de Barcelona.

L'Eulàlia havia nascut a Vic feia trenta anys. Els seus pares, naturals de Jarandilla de la Vera, a la província de Càceres, havien emigrat a Catalunya cap a l'any 1960. Es van instal·lar a Vic, on van trobar feina en una fàbrica d'embotits. La falta de recursos dels seus pares i l'escàs interès que l'Eulàlia demostrava pels estudis van fer-li abandonar l'institut per aprendre l'ofici de perruquera. Després de treballar uns quants anys en un saló de bellesa de la capital d'Osona, va decidir obrir el seu propi negoci a Barcelona. Va trobar un local desballestat al carrer dels Banys Vells i se'n va enamorar de seguida. Amb l'ajut d'uns quants amics que va aconseguir reunir van reparar-lo i decorar-lo, i li va posar el nom de perruqueria Pels pèls. Es va endeutar força, però al barri hi havia poques perruqueries i el negoci va funcionar des del primer dia. Tenia una barreja de clients que la feien estar en contacte amb realitats molt diverses, dones del barri, els seus marits, nens, nenes i joves de tota mena, des dels més antiquats fins als més alternatius. Això li va ensenyar a ser una perruquera versàtil i tant podia rentar i tenyir i allisar com fer per-

manents, trenes afro i rastes, talls clàssics i pentinats innovadors.

Sense ser una bellesa estàndard, tenia molt d'estil, un cos ben proporcionat, una cabellera pèl-roja plena de rínxols i una barreja justa d'intel·ligència, simpatia i sentit comú. També era molt emprenedora i sabia com tractar cada client i, cinc anys després d'haver obert la perruqueria, ja havia tornat tots els diners que havia invertit per obrir-la i Pels pèls s'havia fet un nom a la ciutat.

Aquell matí, després d'entretenir-se al carrer de Montcada, va haver de córrer per no fer esperar la Susanna i la Marta, les dues empleades que tenia a la perruqueria. Quan l'Eulàlia hi va arribar, les dues noies l'esperaven a la porta.

La Susanna es vestia d'una manera extremada, amb mitges de colors i vestits ajustats al cos, baix i més aviat grassonet. La Marta, en canvi, era alta i prima com un filferro i sempre portava uns texans vells i foradats, no pas per falta de diners, sinó per seguir la moda. Amb el seu caràcter obert i la seva simpatia inundava la perruqueria d'una alegria encomanadissa. La Susanna ja feia tres anys que treballava a la perruqueria i la Marta, la jove aprenenta, havia començat feia sis mesos. Treballava tan bé, que l'Eulàlia pensava que aviat podria ser oficial.

—Ho sento. Arribo tard —va excusar-se l'Eulàlia mentre treia les claus de la bossa—. Resulta que hi ha hagut un robatori al museu Picasso i m'he entretingut parlant amb el Pau.

—El Pau? Quin Pau? —va preguntar la Susanna.

—És aquell mosso d'esquadra que de tant en tant ve a tallar-se els cabells —va explicar l'Eulàlia.

—Un mosso d'esquadra? —la Susanna no en recordava cap.

—Sí, dona, aquell noi alt que sembla un artista de cinema —va dir la Marta—. Com pot ser que no te'n recordis?

—Ah, sí, és guapíssim, tan alt i atlètic i amb els cabells tan negres —deia la Susanna—. S'assembla al Hugh Jackman.

Totes tres van entrar a la perruqueria, i mentre es canviaven i es posaven l'uniforme, uns pantalons ajustats negres i una jaqueta també negra, van continuar parlant del Pau.

— És clavat que el Hugh Jackman.
 — Hugh Jackman? — va preguntar l'Eulàlia.
 — Sí, dona, el protagonista de la pel·lícula *Austràlia* —va aclarir la Marta.
 — Ja m'agradaria que em convidés a sopar... —va seguir la Susanna.
 — A sopar? Vaja, sí que et conformes amb poca cosa! — es va animar la Marta — . Jo m'estimaria més passar una nit amb ell en un hotel de cinc estrelles.
 — No diguis bestieses, Marta, segur que el Pau té una xicota. Aquests nois tan atractius mai estan lliures —l'Eulàlia va riure.
 — No el trobes guapo, Eulàlia? —va preguntar la Susanna — . Penso que faríeu bona parella tu i ell.
 — Au, va, no diguis ximpleries, Susanna. Vinga, a treballar — les va espavilar l'Eulàlia.
 — Ah, per cert —va preguntar finalment la Marta — . Què han robat, al museu Picasso?
 — Un dibuix eròtic.
 — Només un dibuix?
 — Es veu que sí, però em sembla que amb el preu d'un dibuix de Picasso ens podríem comprar un pis nou de trinca.
 — Que estrany que només s'hagin endut això —va dir la Susanna brandant el cap — . Si entres, més val que sigui per fer un robatori a l'engròs, no trobes?

La primera clienta va ser la senyora Mercè, una veïna del barri de tota la vida de més de vuitanta anys. La pobra dona no entenia què passava al Born. Abans, feia trenta o quaranta anys, ningú no s'hi acostava, els carrers eren bruts, plens de lladres i de prostitutes i de nit era millor no sortir de casa. Ara, el Born era un barri de moda, els vells tallers i magatzems tancats durant anys s'havien transformat en botigues de moda, galeries d'art, bars musicals i restaurants de primera. Això no li feia cap mal al barri, tot al contrari, però a la senyora Mercè no li agradaven gaire aquells joves vestits amb roba estrafolària i els cabells tenyits. Trobava que eren bons nois, però una mica poca-soltes.

- Bon dia, senyora Mercè — la van saludar les noies.
— Hola, maques.
— Què s'ha de fer? — va preguntar l'Eulàlia.
— La permanent.
— Ja es troba millor del refredat, senyora Mercè?
— Del refredat sí, però ara em fan mal tots els ossos.
— Vaja, quan no és una cosa, n'és una altra. Deu ser la humitat del barri. Vingui, segui — va dir l'Eulàlia amablement.
— Ja us heu assabentat del robatori al museu Picasso?
— Sí, senyora Mercè, quan venia cap aquí he vist els Mossos d'Esquadra davant del museu — va explicar l'Eulàlia.
— És que no podem estar mai tranquils — va dir la dona amoïnada —. Quan menys t'ho esperes, passa un xicot, t'estira la bossa i se'n va corrent. A mi ja m'ha passat tres vegades. I ara, mira, entren en un museu amb tota mena de mesures de seguretat i s'enduen el que volen. No sé pas on anirem a parar! — va rondinar.
— Bon dia! — va dir una noia jove que acabava d'entrar.
— Bon dia. Què et vols fer?
— Trens afro.
— Tens temps? Pensa que, amb els cabells que tens, necessitarem ben bé quatre o cinc hores.
— Cap problema. He portat els apunts per estudiar.

A poc a poc van arribar altres clients i el matí va passar com molts altres dies. La senyora Mercè va parlar dels seus mals amb l'Eulàlia i la jove estudiant es va posar els auriculars per escoltar música mentre la Marta li feia les trenes. La Susanna va atendre el tercer client, un noi prim i de cabells foscos que se'ls volia tenyir de color blau. Poc després va entrar un noi d'uns trenta anys que va demanar que el pentinessin igual que l'Elvis Presley perquè n'era un gran admirador. Per assegurar-se que li feien el mateix pentinat, va treure una foto de la butxaca de la jaqueta i la va posar damunt del tocador i, a mesura que la Susanna li arreglava els cabells, ell controlava que el tupè i les patilles fossin de la mateixa mida i forma que les del rei del rock&roll. De personatges com aquest, n'arribaven de tant en tant. L'últim client del matí va ser un home d'uns quaranta anys, moreno, de barba serrada i amb una indu-

mentària que cridava l'atenció, duia pantalons i camisa negres i americana carbassa. Va demanar que li tallessin els cabells i no va tornar a obrir la boca.

Mentre la gent jove llegia o feia cara d'avorrida, la senyora Mercè parlava pels descosits, comentava les tafaneries del barri, les malalties que patia i les últimes aventures dels famosos que sortien a les revistes del cor. Aquell matí, però, el principal tema de conversa va ser el robatori del museu Picasso.

—Sabeu que el lladre ha deixat un mocador verd al lloc on penjava el dibuix? —els va informar l'Eulàlia.

—I ara! Un mocador verd? —la senyora Mercè estava ben estranyada—. Quina bestiesa!

—I com ho saps, això? —va preguntar la Susanna.

—Tinc les meves fonts d'informació —va respondre l'Eulàlia.

—Au, vés. A la ràdio no n'han dit res, d'això del mocador, no sé pas d'on ho has tret —a la senyora Mercè no li agradava que els altres sabessin més coses que ella.

—M'ho ha dit el Pau, el mosso d'esquadra que està investigant el robatori —va afegir l'Eulàlia.

—I per què hi han deixat un mocador verd?

—Vagi a saber. El món és ple de bojos.

Mentre comentaven això, l'Eulàlia va notar que l'home de l'americana carbassa es posava tens i la suor li envaïa el front. L'Eulàlia, que gairebé havia acabat de tallar-li els cabells, va preguntar-li si es trobava bé, però l'home va mirar el rellotge i no va respondre. Es va aixecar, va treure un bitllet de cinquanta euros de la butxaca, el va deixar al damunt del taulell i va sortir sense acomiadar-se, ni esperar el canvi, ni treure's la tovallola que l'Eulàlia li havia posat a les espatlles per protegir-li l'americana.

La Susanna va ser la primera a reaccionar, va sortir al carrer.

—Eh, la tovallola! Encara porta la tovallola!

Sense girar-se, l'home es va treure la tovallola, la va llençar a terra i va continuar caminant de pressa.

— Caram, Eulàlia, sí que has matinat avui.
— Sí, ahir me'n vaig anar a dormir molt d'hora, com les gallines.
— Jo, en canvi, vaig estar ballant fins a les tres de la matinada. Estic morta de son. Et porto el de sempre?
— Sí, porta'm un entrepà petit de pa amb tomàquet i pernil.
— Vols cafè amb llet?
— Sí, però curt de cafè.

11

els lladres havien deixat al lloc on penjava el dibuix. També publicaven un plànol del museu amb el recorregut que se suposava que havien fet els lladres fins a arribar a la sala on s'exposaven els dibuixos de Picasso.

L'Eulàlia va mirar el rellotge. Eren tres quarts de nou. Va plegar els diaris, va demanar el compte a la Lluïsa i va mirar distretament per la finestra. A la cantonada del carrer del Comerç hi va veure tres persones, dos homes i una dona. Tots tres parlaven acaloradament. Va treure el moneder de la bossa per pagar. De sobte, però, va tornar a mirar per la finestra en direcció a aquelles tres persones, i es va adonar que el més jove era l'home de l'americana carbassa, el mateix que el dia abans havia anat a tallar-se els cabells a la perruqueria, havia marxat de manera precipitada i havia deixat un bitllet de cinquanta euros al damunt del taulell. Aquell matí duia roba més discreta: una gavadina beix...; malgrat tot n'estava segura, era ell. Parlava amb un home d'uns setanta anys prim, d'esquena corbada i cabells blancs, i una dona que no devia passar dels seixanta-cinc anys, esvelta i amb els cabells tenyits de color ros platí. L'Eulàlia va pagar, va sortir i va dirigir-se cap al carrer del Comerç amb la intenció d'esbrinar de què parlaven. Caminava amb la mirada clavada a terra i tapant-se la cara amb la cabellera pèl-roja perquè no volia que l'home de la gavadina la reconegués. En passar pel seu costat, va anar més a poc a poc i va parar l'orella.

—No heu de cometre cap error. Tot ha de sortir perfecte —deia l'home.

—No t'has de preocupar per res —va respondre amb tranquil·litat l'home gran, amb un lleu accent estranger, vocalitzant cada paraula—. Sabem molt bé què hem de fer i com ho hem de fer.

—Tu ja ho saps, Bergós, som artistes —va afegir la dona, que per la manera de pronunciar la erra es notava que era de parla anglesa.

—Sí, tens raó, Nora, sé que puc refiar-me de vosaltres, però heu de tenir en compte que això no és un escenari i haureu de prendre les mesures necessàries perquè tot sigui un èxit...

Aquestes van ser les últimes paraules que li van arribar a l'Eulàlia. Havia caminat a poc a poc, però ja era massa lluny per seguir la

conversa. Va arribar a la perruqueria intentant trobar sentit al que havia sentit, i per moltes voltes que hi donava, no en trobava cap. Estava apujant la persiana metàl·lica quan va aparèixer la Marta.

— Bon dia, Eulàlia! — va dir somrient.

— Bon dia!

L'Eulàlia seguia capficada. Ara sabia que l'home de l'americana carbassa es deia Bergós i, del fragment de conversa que havia sentit, en podia deduir que el Bergós era productor artístic o representant de la parella gran. Però, no eren massa vells per anar actuant pels escenaris? Què devien fer? Eren cantants d'òpera? O potser eren actors de teatre? Fos el que fos, no estaven a la flor de la vida. No sabia ben bé per què, però el Bergós li feia mala espina. La manera com havia marxat el dia abans de la perruqueria no era normal, i això, a l'Eulàlia, li feia ballar el cap.

— En què penses, Eulàlia? — va preguntar la Marta en veure-la fer les coses mecànicament i amb la mirada perduda.

— No res. Coses meves. Apa, som-hi, que ve el senyor Ramon.

— Sí — va afegir la Marta —, puntual com un rellotge arriba el senyor Ramon. I com cada primer de mes ve a tallar-se els tres cabells que li queden al cap.

— Calla, Marta, podria sentir-te.

— Però si és sord com una tàpia!

La porta es va obrir i va entrar un home gran que encara conservava una mirada múrria i un cos força atlètic per a la seva edat.

— Bon dia, reines! — va saludar somrient —. Esteu a punt per tallar-me la cabellera? Amb aquesta mata de cabells semblo el John Lennon.

— I tant, senyor Ramon, si fos més jove, si fos de Liverpool, si tingués una bona mata de cabells i cantés *Imagine* podria recordar vagament el John Lennon, però em temo que hi ha alguna cosa que falla, no ho creu? Va, vingui a seure — va dir l'Eulàlia.

— O sou massa joves o us falta una mica d'imaginació — va observar mentre seia —. Tal com cantava el Lennon, imagineu, imagineu... I per cert, ja sabeu l'última?

- L'última cançó del Lennon?
- No, dona, l'última notícia del barri.
- No, no la sabem. Ha passat alguna cosa? — va preguntar la Marta.
- Al barri sempre en passen, de coses, algunes de bones i d'altres de dolentes.
- Quines són les bones?
- Vosaltres dues, reines. Sou dues flors, dues preciositats que feu goig de veure.
- Va, senyor Ramon, sembla un vell verd!
- I tant que sóc un vell verd! A les eleccions sempre voto els ecologistes.
- Ja sap què vull dir, senyor Ramon — a la Marta li agradava fer broma amb tothom, fossin nens o fossin vells, i tot fent broma els deia el que pensava —. Vull dir que només té ulls per a les jovenetes.
- I com vols que no m'hi fixi, si totes sou tan guapes...
- Vinga, vinga, senyor Ramon, no digui més bestieses. Quina és l'última notícia?
- El robatori.
- Però això va passar ahir — va dir l'Eulàlia —, a hores d'ara tot el barri sap que van robar al museu Picasso.
- No, no parlo del museu Picasso.
- Ah, no? Doncs, de quin robatori parla?
- Acabo de passar per Casa Gispert, el torrador del carrer dels Sombrerers.
- Aquells que torren ametlles i avellanes?
- Sí, exacte. L'amo era a la porta amb els mossos d'esquadra i, pel que he pogut sentir, els han robat uns ginys molt antics, de quan van obrir la botiga l'any 1851. Avui són peces de museu.
- Quins ginys? — va preguntar l'Eulàlia amb suspicàcia. No podia ser que cada dia hi hagués un robatori al barri.
- No ho sé ben bé, crec que una torradora de cacau i un molinet de cafè molt antics.
- I tenien gaire valor?
- Doncs sembla que sí. El dependent m'ha explicat que els responsables del Museu del Disseny que estan construint a la plaça de les

Glòries anaven al darrere d'aquests trastos vells i li havien ofert una bona picossada d'euros a l'amo, però ell no se'ls volia vendre.

— A mi també m'han demanat que els vengui aquests assecadors de l'aparador — va explicar l'Eulàlia —, però tampoc els vull vendre. Miri, n'hi ha un que és una meravella — va anar a la rebotiga i en va sortir amb un assecador de llautó amb una maneta —. Miri, és un Aiglon, de la marca francesa Gelle Freres, una peça de 1830. Per fer sortir l'aire es gira la maneta, i per escalfar-lo, a la base hi ha un dipòsit d'alcohol, s'encén el ble i ja tenim aire calent.

— És una peça fantàstica — va dir el senyor Ramon sorprès —. No m'estranya que els del museu te'l vulguin comprar. D'on l'has tret?

— El vaig comprar en un antiquari, a Tolosa, a França. El vaig pagar car, però només veure'l me'n vaig enamorar. Aquests de l'aparador no són tan antics, n'hi ha dos dels anys quaranta i un altre dels cinquanta del segle passat — va explicar mentre n'agafava un de color blau cel —. Aquest era de la meva mare.

L'Eulàlia estava molt orgullosa de la seva petita col·lecció d'assecadors. Els tenia exposats a l'aparador, que estava parat amb molta gràcia, reproduint un tocador retro, amb rul·los, bigudins i pinces per arrissar els cabells. L'Aiglon, però, el tenia desat a la rebotiga, era el seu tresor.

L'Eulàlia va començar a tallar els cabells del senyor Ramon, mentre la Marta preparava la crema de la permanent que havia de fer a la senyora Maria, una dona de mal caràcter que vivia a l'escala del costat de la perruqueria. De sobte l'Eulàlia va dir:

— I la Susanna?

— No en sé res. Potser està malalta.

— Bé, però podria haver trucat! Tenim quatre hores demanades, hi ha molta feina. Truca-li — va demanar a la Marta.

La Marta li va trucar, i mentre l'Eulàlia espolsava els cabells de la camisa del senyor Ramon amb una brotxa, va sentir com l'aprenenta mantenia una breu conversa amb la Susanna.

— Diu que no es troba bé, que ahir va menjar alguna cosa que devia estar en mal estat. Ha estat vomitant tota la nit.

— Però podria haver trucat, no?

— Pobra, feia una veu...

— Doncs ja em diràs com ens ho arreglarem per atendre tots els clients.

Els van atendre tots, però no van poder sortir ni a dinar ni a fer un cafè. La Marta va anar amb un salt a comprar dos entrepans que les noies es van menjar a corre-cuita a la rebotiga de la perruqueria. Eren quarts de set del vespre quan va arribar el Pau, el mosso d'esquadra, sense uniforme.

— Arribo a temps perquè em talleu els cabells? — va preguntar, conscient que era molt tard.

L'Eulàlia estava baldada, li feia mal tot el cos, no havia parat en tot el dia i tenia ganes de marxar a casa, ficar-se a la banyera plena d'aigua calenta i sals aromàtiques i quedar-s'hi fins que tingués la pell dels dits ben arrugada. Tot i així, no es veia amb cor de dir al Pau que tornés l'endemà.

— Seu — va dir sense pensar-s'ho dues vegades —. Avui hem tingut un dia terrible. La Susanna està malalta.

— Malalta? — va dir estranyat —. Si l'he vist al migdia a la Rambla.

— Et deus haver confós — va dir la Marta —. Aquest matí he parlat amb ella i gairebé no li sortia la veu. Alguna cosa li va fer mal i tenia l'estómac regirat.

— Potser sí que m'he confós.

— Marta, marxa, ja em quedo jo a tallar-li els cabells. Deus estar cansada, no? A més a més, avui has d'anar al gimnàs, oi?

— De debò puc marxar? — va dir fent-li l'ullet a l'Eulàlia.

— Sí, dona. Apa, fins demà.

La noia no s'ho va fer repetir dues vegades. Es va canviar de pressa i es va acomiadar amb un to una mica foteta.

— Adéu, Eulàlia. Sé que et deixo en bones mans. No cal que pateixis pels lladres, però vigila que no et robin el cor — i va tancar la porta.

Aquella nit, l'Eulàlia va arribar a casa molt cansada però amb un somriure d'orella a orella. Estava contenta de com havia acabat el dia. Després de tallar els cabells al Pau, el noi li va proposar d'anar a fer una copa al Gimlet, una cocteleria del carrer del Rec. L'Eulàlia es va sentir afalagada i no va dubtar ni un segon a acceptar la invitació. Sense recollir res ni escombrar, el Pau va ajudar-la a tancar la persiana de la perruqueria i se'n van anar a peu fins al Gimlet. La cocteleria era un local petit, sense taules, només hi havia una barra de fusta fosca amb tamborets alts i una llum tènue. A aquella hora, el local era buit. Es van instal·lar en dos tamborets i van demanar dos «gimlets». Un cambrer vestit de color negre amb expressió greu els va preparar davant seu barrejant ginebra i llima a parts iguals amb uns gestos impecables.

Una vegada amb el còctel a la mà, el Pau va treure el tema dels robatoris que tant interessava l'Eulàlia.

— És molt curiós. Tots els robatoris són d'un valor relatiu —va dir el noi—. S'han endut un dibuix de Picasso quan es podien haver emportat un quadre del període rosa o blau que tenen molt més valor; i ja em diràs si una màquina antiga per moldre cafè a l'engròs i una torradora de cacau serveixen per a res. Tot plegat no té gaire sentit.

— Heu esbrinat alguna cosa important?

— Bé, hi ha això del mocador verd. El que van deixar al museu i el que han deixat a Casa Gispert són exactament iguals.

— Com son? —va preguntar l'Eulàlia.

— Molt fins, com de gasa. És com si el lladre volgués deixar la seva empremta, una marca personal.

— Per a què diries que serveix un mocador d'aquests? Potser podria ser una pista.

— No ho sé ben bé. És massa fi per mocar-s'hi i és petit per posar-se'l al coll. En aparença, no serveix per a res.

— De quina mida són?

— Fan uns dos pams, i són quadrats. Jo no hi veig cap utilitat, a un mocador d'aquestes característiques.

A l'Eulàlia, que només havia menjat un entrepà per dinar, el «gimlet» li va fer efecte de seguida. Potser per això va ser incapaç de dissimular l'atracció que sentia pel Pau. Se'l mirava amb ulls brillants i digués el que digués el noi ella ho trobava graciós. Al Pau el desarmava el somriure franc i sensual de l'Eulàlia i aquella mirada brillant i desacomplexada envoltada d'una cabellera pèl-roja plena de rínxols que li feien pensar en les flames d'una foguera. La cocteleria es va començar a omplir i ells van perdre aquells moments d'intimitat.

— Sopem junts? —va proposar l'Eulàlia que volia allargar aquell moment tant com fos possible.

— Avui no puc, Eulàlia, a les onze començo una guàrdia, però si et ve de gust, podem sopar demà.

Ella s'hi va conformar. Ben mirat, estava molt cansada i li convenia anar a dormir d'hora. Es van acomiadar amb un petó i a l'Eulàlia li va semblar sentir música celestial. Tot seguit se'n va anar cap a casa seva amb la sensació de caminar damunt d'un núvol. Una vegada a casa, es va treure la jaqueta i les sabates, va deixar la bossa damunt la taula i es va estirar al sofà. L'envaïa una dolçor que feia temps que no sentia. Feia dos anys que havia trencat amb l'Ignasi, un aparellador amb qui havia viscut cinc anys. Les coses no van anar bé, l'Ignasi es va enamorar d'una altra dona. El desgany va ser dur i a l'Eulàlia li va costar superar-ho. De tant en tant tenia una aventura amb algun noi, però eren històries sense importància, afers ocasionals que no implicaven cap compromís. Aquell vespre, però, era diferent. El Pau li agradava de debò, i feia temps que no experimentava aquella sensació de surar en l'aire. Es va adormir tot pensant en el Pau.

Cap a quarts de set del matí, un raig de sol va entrar per la porta de vidre del balcó i li va esclatar a la cara com una bufetada. Va obrir els ulls i es va adonar que seguia estirada al sofà. Es va ficar a la dutxa i va deixar rajar l'aigua una bona estona, fins que es va sentir com nova. Va preparar-se un bon esmorzar amb una mica de fruita, torrades amb mantega i formatge, i un cafè amb llet. Abans de seure a taula va engegar la ràdio i va esmorzar mentre escoltava les notícies. Res d'especial, les típiques picabaralles i discussions entre polítics de partits oposats, els mateixos conflictes bèl·lics que s'eternitzaven, els casos de corrupció urbanística que tocaven alguns carrers públics. Quan recollia els plats es va aturar en sec.

— Aquesta nit s'han produït robatoris en dos comerços del Born — va dir el locutor—. El primer ha estat a la botiga de moda Noténom del carrer del Rec, d'on els lladres s'han endut una col·lecció de fotografies de modistes llegendaris com ara Coco Chanel, Yves Saint Laurent, Balenciaga, André Courrèges, Emanuel Ungaro, Ted Lapidus, Pertegaz i Franco Moschino amb els seus autògrafs. La col·lecció, que decorava les parets de la botiga, va ser comprada a París pels propietaris de Noténom i està valorada en 50.000 euros. L'altre robatori s'ha produït a la joieria Joid'art, però no són joies el que s'han endut els lladres, sinó eines de la centenària argenteria i joieria Sunyer, fundada a Barcelona el 1837, que havien comprat els propietaris de Joid'art.

L'Eulàlia s'havia quedat paralitzada. Més robatoris? Però què passava al barri? Els lladres entraven allà on els venia de gust i s'emportaven el que més els agradava amb total impunitat. El locutor va explicar que els Mossos d'Esquadra estaven investigant els robatoris que s'havien produït els últims dies al barri del Born i creien que tots els havien comès els mateixos lladres. Sospitaven que podia ser un grup ben organitzat, que no havia deixat, de moment, més pistes que un mocador verd als llocs on havien tingut lloc els robatoris. Aquest últim detall, va afegir el locutor, feia ballar el cap als Mossos d'Esquadra.

La notícia dels nous robatoris va deixar l'Eulàlia ben preocupada. Qualsevol dia entrarien a la seva perruqueria i s'endurien la seva

col·lecció d'assecadors o els productes que tenia al magatzem, i això no li feia cap gràcia.

A quarts de nou, vestida i arreglada, l'Eulàlia se'n va anar cap a la perruqueria. De bon matí, el barri del Born era buit i les seves passes ressonaven trencant el silenci. En aquells carrers estrets amb edificis vells a banda i banda gairebé no hi entrava el sol. Mentre caminava, l'Eulàlia imaginava com devia ser la vida en aquells mateixos carrers durant els segles ^{xiv} i ^{xv}, quan al carrer d'Esparteria s'hi aplegaven els esparters de la ciutat que feien cordes, senalles i espardenyes, i al carrer d'En Tantarantana hi vivia el nunci de la ciutat, un funcionari de l'ajuntament encarregat d'anunciar de viva veu els decrets municipals quan no existien diaris ni ràdios per fer-ho. Abans de parlar als veïns, feia sonar un timbal o una trompeta; per aquest motiu la gent el va començar a anomenar «Tantarantana», perquè aquesta paraula sonava igual que el repic d'un timbal.

L'Eulàlia no podia deixar de comparar el món en què ella vivia, envoltada de tots els avenços tecnològics, progressos i comoditats, amb el d'uns segles abans. El silenci d'ara no devia tenir res a veure amb el soroll que feien els artesans de flassades del carrer de Flassaders o els treballadors de la pell i el cuir del carrer dels Assaonadors on adobaven la pell a mà. Feia més de cinc segles, el barri era ple d'artesans agrupats per gremis, a prop del port i al voltant de la basílica de Santa Maria de Mar, l'esplèndida església gòtica que es va construir al segle ^{xiv}. Què podia haver estat ella, al segle ^{xv} en aquell mateix barri? La dona del Tantarantana? Una pobra serventa en algun dels palaus del carrer de Montcada? O potser la dona d'un d'aquells comerciants tan rics? Vés a saber!

Va arribar a la botiga d'hora i va aprofitar per escombrar i endreçar. Eren tres quarts i mig de nou quan va sonar el seu telèfon mòbil. Era el Pau.

— Has descansat, princesa?

— Sí, he dormit com una soca — va dir l'Eulàlia —. I tu, has hagut de treballar gaire?

— Sí, aquesta nit hem tornat a tenir feina.

—Hi ha hagut més robatoris, oi? Ho he sentit a la ràdio.

—Sí. El Miquel Pons i el Manel Prat han estat patrullant per la zona, però no ha servit de gaire, perquè ja ho veus, han entrat a robar a dues botigues. Per mi que és un grup ben organitzat, saben molt bé el que fan, van directes als objectes i no toquen res més.

—No han notat res els veïns? —va preguntar l'Eulàlia—. No han sentit cap soroll?

—No, aquests lladres no fan soroll, són experts. Tampoc no reben-ten les portes.

—He sentit que han robat fotos amb autògrafs i aparells de joieria, uns comptafils, em sembla que he entès. Què és un comptafil?

—És una lupa que els joiers fan servir per examinar les pedres precioses i els metalls. Però no només s'han endut un comptafil, sinó també una petita col·lecció d'eines antigues de can Sunyer.

—Ja hi som! Sembla que aquests lladres només es dediquen a robar coses més o menys antigues, peces de col·leccionista.

—Sí, això sembla, però de moment l'únic que sabem és que els lladres són uns mestres en l'art de robar i que deixen un mocador de color verd al lloc dels fets. Tinc ganes d'enxampar-los.

—A veure si teniu sort, perquè als que vivim al barri ens fa por saber que poden entrar als nostres negocis quan vulguin —va dir l'Eulàlia—. Bé, et deixo Pau, la Marta ja és aquí.

—Aquest vespre et passaré a recollir a la perruqueria per anar a sopar.

—No, és millor que quedem directament al restaurant. Abans vull anar a casa a canviar-me.

—D'acord, doncs. Si et sembla bé, quedem al Little Italy a dos quarts de deu.

—Entesos. Adéu.

La Marta ja havia entrat a la perruqueria, tan riallera com sempre.

—En saps alguna cosa de la Susanna? —va preguntar l'Eulàlia.

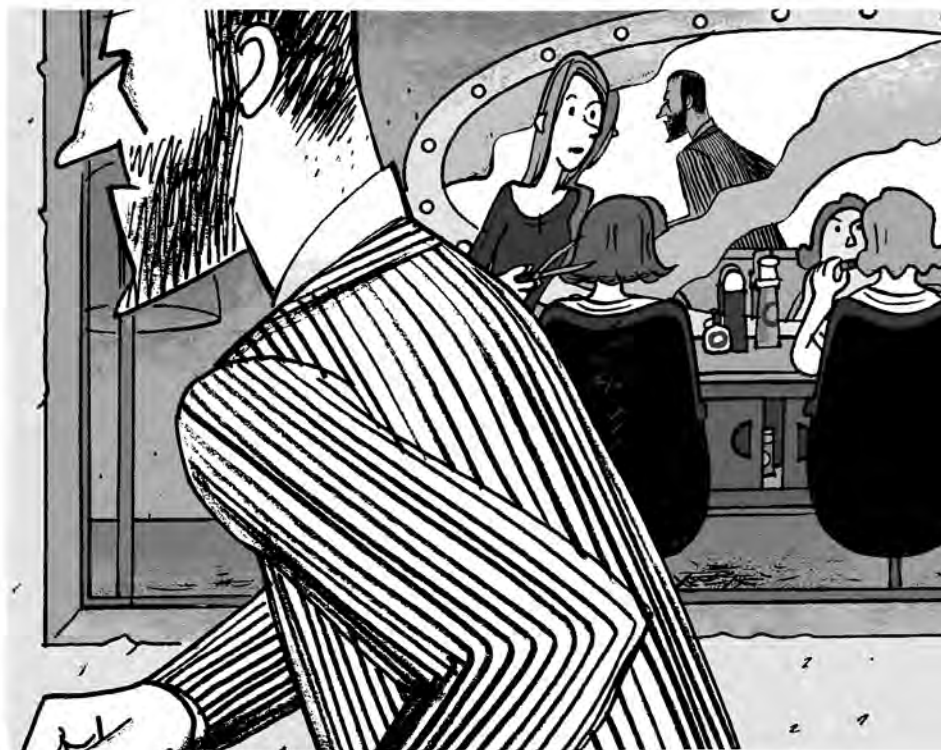
—No. M'imagino que ja es deu trobar millor. Segur que està a punt d'arribar.

Però la Susanna no va aparèixer. La Marta li va trucar, i la Susanna, amb un fil de veu, li va dir que encara no es trobava bé, que el

metge li havia diagnosticat una grip intestinal i li recomanava que es quedés a casa tres o quatre dies fent repòs.

La jornada va ser, si fa no fa, com les anteriors. La feina se'ls va acumular i la Marta, que només era aprenenta, va haver de tallar cabells i fer permanents supervisada per l'Eulàlia. Aquesta era una feina que normalment feia la Susanna, però la Marta tenia molta traça i se'n sortia prou bé. A la tarda, abans de plegar, la Marta va dir de sobte:

— Ei, Eulàlia, mira, el paio aquell de l'americana ratllada. Que no és el mateix que va venir l'altre dia i se'n va anar amb la tovallola posada?

L'Eulàlia va córrer fins a la porta i només va ser a temps de veure'l d'esquena. Duia una americana de ratlles blaves i negres molt estrident, però no li va poder veure la cara. La Neus, una clienta que s'estava maquillant com un lloro davant del mirall, va dir:

— De qui parlem? D'aquest home que acaba de passar?

— Sí. L'altre dia va venir a tallar-se els cabells, però tot d'un plegat es va aixecar, va llençar un bitllet de cinquanta euros damunt del taulell i va marxar amb la tovallola a les espatlles i sense acomiadar-se.

— El tinc vist — va dir la Neus.

— Però, que no s'estava maquillant? Com l'ha pogut veure?

— Precisament l'he vist pel mirall. Tu saps per a què serveixen els retrovisors?

— Així doncs, el coneix?

— Bé, no es pot dir que el conegui gaire, però ja sabeu que jo tinc una pensió, oi? La Pensión Nieves.

— No em digui que s'està a la seva pensió del carrer del Comerç?

— No, ell no, però l'altre dia aquest home va estar passejant per davant de la porta de casa ben bé mitja hora. M'hi vaig fixar perquè estava esperant el lampista. Ens vam quedar sense llum i jo no sabia pas com arreglar-ho. Estava neguitosa, perquè sense corrent elèctric, avui dia no pots fer res...

— Però i l'home? — va tallar-la l'Eulàlia impacient —. Estàvem parlant de l'home de l'americana, no pas del lampista.

— Res, passejava per la vorera amunt i avall. De tant en tant s'aturava i mirava el rellotge, se'l veia impacient. Després va arribar el lampista i no hi vaig tornar a pensar.

— Ja — va dir l'Eulàlia decebuda —. Així doncs, només l'ha vist una vegada.

— No. El lampista va arreglar l'avaría i va marxar. Aleshores, vaig sortir a corre-cuita a comprar pernil dolç per a l'esmorzar de l'endemà. S'havia fet tard i el supermercat tanca a dos quarts de nou del vespre, de manera que em vaig canviar, perquè anava amb una bata d'estar per casa i estava feta un desastre i...

L'Eulàlia estava exasperada. La senyora Neus anava de naps a cols. Era d'aquelles dones a les quals preguntaves l'hora i et responia amb un relat detallat del dia que es va casar el seu fill al monestir de Montserrat, per acabar-te dient que aquell mateix dia se li havia espatllat el rellotge i no et podia dir quina hora era.

— Senyora Neus — la va tornar a tallar —, el va veure o no?

— Sí. Com et deia, vaig anar a comprar pernil dolç, perquè tinc un hoste a qui no agrada la confitura i per esmorzar menja...

— El va tornar a veure, sí o no? — va preguntar una vegada més l'Eulàlia a punt de perdre la paciència. La Marta, per la seva banda feia esforços per no esclatar a riure davant d'aquella situació tan grotesca.

— Sí, el senyor Perellada, que és l'hoste a qui no agrada la confitura per esmorzar...

— Quan i on el va tornar a veure? — va dir l'Eulàlia contundent.

La senyora Neus se la va mirar sense entendre a què venia aquell mal humor de la perruquera.

— Ai, Eulàlia, que aspra ets! — la senyora Neus la va mirar amb reprovació.

— Sí, ja ho sé, però digui, quan i on va tornar a veure l'home? — més que una pregunta amistosa, allò semblava un interrogatori policíac de tercer grau.

— Veuràs, com et deia, vaig sortir a comprar pernil dolç per al senyor Perellada...

La Marta no va poder més i va esclatar a riure. La situació no podia ser més còmica. D'una banda, la senyora Neus i la seva història del senyor Perellada i el pernil dolç, de l'altra, l'Eulàlia a punt de llençar un assecador pel cap a la senyora Neus. Les rialles de la Marta, però, van indignar totes dues dones, que la van mirar irritades. Quan es va calmar, va dir amb un to alegre:

— Senyora Neus, l'Eulàlia vol saber quan i on va veure l'home de l'americana. Li importa un rave si té un client que menja pernil dolç per esmorzar, que no ho entén?

— Bé, bé, ja veig que no us interessa el que us explico. Doncs, molt bé, no parlaré més. Va, nena, digue'm quan et dec.

— Trenta-dos euros! — va bramar l'Eulàlia.

La dona va pagar i va marxar amb expressió d'ofesa, sense dir-li quan i com havia vist l'home. Quan la porta es va tancar, l'Eulàlia es va adreçar a la Marta feta una fúria.

— Per què t'hi has ficat, Marta? Estava a punt de dir-m'ho!

— Semblava un disc ratllat, Eulàlia, no m'he pogut aguantar. M'ha recordat una d'aquelles escenes absurdes de les pel·lícules dels germans Marx on diuen «La part contractant de la primera part...» — i va tornar a riure d'una manera tan encomanadissa, que l'Eulàlia va acabar per canviar el seu mal humor per una rialla.

— Va, pleguem, per avui ja n'hi ha prou de treballar — va dir l'Eulàlia eixugant-se una llàgrima provocada de tant riure.

El que no va dir a la Marta va ser que tenia pressa per marxar perquè aquell vespre tenia una cita amb el Pau i abans volia passar per casa a arreglar-se.

Fa cinc anys que l'Eulàlia va obrir la perruqueria *Pels pèls* al barri del Born de Barcelona, a tocar de l'església de Santa Maria del Mar, on treballa amb la Susanna i la Marta. De cop al barri comença a haver-hi una sèrie de robatoris a botigues i comerços, amb un denominador comú: un mocador verd. Aquests fets desperten en l'Eulàlia, dotada d'una imaginació notable, una sobtada vocació detectivesca: sospita d'algunes persones del barri, les observa, treu conclusions de les seves conductes i reaccions, i a poc a poc lliga caps.

El Pau és un mosso d'esquadra que investiga els robatoris i client de l'Eulàlia. Entre ells dos naixerà la passió, i no només per resoldre els robatoris que tenen desconcertats els veïns del barri.

